

og mere om sig gribende vilde Agitation fremkaldte Tilstande, der kunde blive farlige om ikke for Regjeringsmagten saa dog for den offentlige Ro og Orden; thi selvfølgelig kan det ikke taales i noget Land, at der organiseres en væbnet Magt, bestemt til at træde op mod de forfatningsmæssige Myndigheder, naar disse efter Ledernes Formening skulle have gjort sig skyldige i forfatningsstridige Handlinger. En saadan egenmægtig Udfærd er i Virkeligheden af oprørsk Natur, hvorfor ogsaa forskellige Mænd for deres i saa Henseende aabenbart udfødede Virksomhed under de 3 ovenomtalte Sager ere blevne ansete med Straf. Skulde der i Tide sættes en kraftig Stopper for den stadig vøgende Bevægelse, gaves der, saa vidt skjønnes, intet andet, i hvert Fald intet bedre og lempeligere Midde end gennem Lovgivningen at forhindre den opagiterede Mængde i at væbne sig med det omhandlede Formaal for Sie. Med Udgangen til at væbne sig er naturligtvis ogsaa den, voldsomme Riffelagitation ophørt. Men da, som Bilag 30 udviser, Formaalet langt fra er opgivet, idet Bidrag til Anskaffelsen af Rifler fremdeles indsamles og oppares til bedre Tider, kan man sige sig selv, at saafremt den foreløbige Lov af 5te Mai f. A. nu bortfaldt uden at afløses af en anden Lov af lignende Indhold, vilde upaatvivlelig Bevægelsen atter rejse sig med forøget Styrke. Hertil kommer, at Riffelbevægelsen har vist, at Lovgivningen lider af en Mangel, som trænger til at afhjælpes ved blivende Bestemmelser. De saa hyppig forekommende, ved Skydevaaben foraarsagede Ulykkestilfælde vise allerede, at der er en lidet heldig Tilbøielighed hos Befolkningen til uden dermed at forfølge noget fornuftigt Formaal at forsyne sig med saadanne Vaaben. Herved er nu maatte Intet at gøre fra Lovgivningens Side, idet dertil sigtende Bestemmelser upaatvivlelig kun kunde give et frugtbart Resultat, naar man lagde et hidtil ukjendt Baand paa Borgernes Udgang til at anskaffe Vaaben i lovlige Viemed. Men i enhver ordnet Stat bør til enhver Tid og under alle For-

hold Autoriteterne være i Stand til, naar der er Grund til at antage, at Anskaffelsen af Vaaben eller Øvelser i Vaabenbrug have et lovstridigt Formaal, da at skride ind derimod. Skal en saadan Myndighed imidlertid have den fornødne Aktualitet, maa Politiet have Ret til at kontrollere Anskaffelserne og Øvelserne. De Vaand, som det foreliggende Lovforslag paalægger, for at sætte Politiautoriteterne istand til at øve denne Kontrol, ere saa lidet besværende, at de ikke kunne genere de lovlydige Borgere; i Virkeligheden lægge de ingen Hindringer i Veien for Anskaffelsen af Vaaben og Øvelser i Vaabnernes Brug i et hvilket som helst fornuftigt og tilladeligt Viemed. Udvalget kan derfor slutte sig til det foreliggende Lovforslag. Med Hensyn til dens enkelte Bestemmelser skal der gjøre følgende Bemærkninger:

§ 1 gjør det til Pligt for dem, der ville indføre Vaaben eller færdige Dele til saadanne, derom at gjøre visse nærmere angivne Meddelelser for Politiet. For at Noget skal fremtræde som en retslig Pligt, maa Undladelsen af at iagttage samme ordentligtvis medføre visse Følger, i Tilfælde som det foreliggende, Strafsansvar, men Lovforslaget sætter ingen Straf for Overtrædelse af Anmeldelsespligten. Udvalget har dog efter nærmere Overveielse ikke fundet det nødvendigt at stille Forslag om Indsættelse af en saadan Straffebestemmelse. I den Tid, den foreløbige Lov har bestaaet, har der, saa vidt vides, ikke vist sig Trang til den ommeldte Straffetruffel, upaatvivlelig fordi den Kontrol, som Toldvæsenet øver med, hvad der indføres i Landet, indeholder tilstrækkelig Garanti for, at Vaabudet ikke overtrædes, eller i ethvert Fald gjør Overtrædelserne uskadelige, idet Toldvæsenet næppe vil undlade at henlede Politiets Opmærksomhed paa de Vaabenforsendelser, der forlanges indklarede.

Der kunde dernæst være Spørgsmaal, om man ikke i Lovforslaget burde indsætte Bestemmelser om Kontrol med Indkjøb af Vaaben hos de Handelende i Landet. Da det for Landstinget foreliggende Forslag